

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 września 2020 roku skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w Ł. powód P. K. wniósł o zmianę w całości zaskarżonego prawomocnego orzeczenia Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Ł. nr (...) z dnia 16.09.2020 r , a w konsekwencji także poprzedzającego go orzeczenia Dyrektora Aresztu Śledczego w P. nr (...) z dnia 14.07.2020 r poprzez orzeczenie kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym, ewentualnie o orzeczenie kary łagodniejszej w związku z postawionym zarzutem naruszenia dyscypliny służbowej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, iż w stosunku do niego nie było podstaw, aby zastosować najsurowszą z kar dyscyplinarnych, nie uwzględniono okoliczności w postaci dotychczasowej nienagannej służby.

/pozew – k. 4 -6/

Pismem z dnia 6.11.2020 r Prokuratoria Generalna przekazała wykonywanie zastępstwa procesowego w niniejszej sprawie Dyrektorowi Okręgowemu SW w Łodzi.

/pismo – k. 23, pismo – k. 38/

W odpowiedzi na pozew z dnia 9.11.2020 r pozwany Skarb Państwa – Okręgowy Inspektorat Służby Więziennej w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany podniósł m.in. , że działanie powoda było bezprawne, zawinione i umyślne. Upijając się okazał lekceważenie dla ustalonych w ośrodku reguł postępowania i obowiązujących zakazów. Informacja o wypadnięciu z okna w ośrodku szkolenia pijanego funkcjonariusza SW, która zaistniała w sferze publicznej bezpośrednio i zdecydowanie negatywnie naraziła wizerunek i dobre imię SW, nie zachodziła więc żadna okoliczność wpływająca na złagodzenie wymiaru kary. Podniósł także, że sąd nie jest właściwy do wymierzenia innej, łagodniejszej kary.

/odpowiedź na odwołanie – k. 25/

Na rozprawie w dniu 12.03.2021 r powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz o zasądzenie uposażenia, zobowiązując się do wskazania kwoty w późniejszym terminie. Podniósł, że żądanie z pozwu jest alternatywne.

/e – prot. z dnia 12.03.21 00:01:04/

W piśmie z dnia 25.03.2021 r powód sprecyzował, że wnosi o uchylenie orzeczenia z dnia 16.09.2020 r.

/pismo – k. 58/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. K. został przyjęty do służby w Areszcie Śledczym w P. z dniem 1.05.2013 r. na stanowisko strażnika działu ochrony(od 15.11.2016 r- starszego strażnika działu ochrony). Początkowo był szeregowym, następnie kapralem i starszym kapralem. Pełnił służbę na stanowiskach uzbrojonych i nieuzbrojonych, m.in. przez okres zatrudnienia swoje zadania wykonywał w warunkach intensywnego skupienia, co wynikało w szczególności z bezpośredniego kontaktu z osadzonymi – stały czynnik stresowy w postaci możliwości wystąpienia zagrożenia bezpieczeństwa osobistego. Cały okres służby przepracował na stanowiskach newralgicznych, wymagających wysokiej sprawności zawodowej, a w szczególności dużego zaangażowania : umysłowego, psychicznego i fizycznego. Do jego obowiązków należało, m.in. zabezpieczenie terenu zewnętrznego jednostki, doprowadzanie osadzonych i interesantów, utrzymywanie broni palnej

w stałej gotowości, otwieranie i zamykanie bram wewnętrznych, stałe nadzorowanie osadzonych, branie udziału w konwojach organizowanych doraźnie.

/warunki pełnienia służby – k. 68 akt osobowych, zadania – k. 28 akt osobowych/

Powód w dniu 2.05.2013 r. podpisał oświadczenie, że został zapoznany z obowiązującymi przepisami i ich przestrzeganiem w szczególności, m.in. z przepisami o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, przeciwdziałaniu narkomanii oraz ochronie danych osobowych, przepisów określających prawa i obowiązki oraz odpowiedzialność dyscyplinarną funkcjonariuszy, regulaminów w sprawie zasad etyki zawodowej, sposobu pełnienia służby przez funkcjonariusza.

/oświadczenie – k. 30 akt osobowych/

Powód złożył ślubowanie, zgodnie z którym ślubował, m.in. rzetelnie wykonywać powierzone zadania funkcjonariusza SW i polecenia przełożonych, przestrzegając m.in. zasad etyki zawodowej, ze szczególnym uwzględnieniem poszanowania godności ludzkiej oraz z dbałością o dobre imię służby.

/ślubowanie – k. 9 akt osobowych/

W lipcu 2019 r. powód przebywał w ośrodku szkoleniowym w K. na siedmiodniowym szkoleniu oddziałowych działu ochrony. Był skoszarowany. Czas wolny był z ograniczeniami. Trzeba było wrócić o określonej godzinie. Zajęcia odbywały się w godzinach 7.30 – 15.30. Na terenie ośrodka był zakaz spożywania alkoholu, nie można było go na teren wносить, czego powód miał świadomość. Powód wniósł alkohol oraz w godzinach wieczornych i nocnych spożywał go. Naruszył tym samym obowiązujący regulamin. Będąc pod wpływem alkoholu wypadł przez okno, które chciał zamknąć (stężenie alkoholu powoda wynosiło 2,27 promila we krwi). Do zdarzenia doszło w dniu 2 lipca 2019 r. Po zdarzeniu, w związku z poniesionymi obrażeniami przebywał na zwolnieniu lekarskim. Wrócił do służby 6.06.2020 roku. Pełnił wówczas służbę na oddziale mieszkalnym.

/zeznania powoda – e – prot. z dnia 12.03.21 r 00: 02:45 w zw. z e –prot. z dnia 27.04. (...):02:35, zeznania świadka J. C. – 00:22;09, zeznania świadka D. K. 00:38:00, postanowienie, notatka urzędowa – k. 1, k. 6 postępowania dyscyplinarnego/

W piśmie z dnia 4.07.2019 r. do Dyrektorów Okręgowych SW wskazano, m.in. że w (...) K. w dniu 2.07.2019 r. o godz. 1.30, słuchacz szkolenia specjalistycznego oddziałowych działu ochrony wypadł z okna pokoju, w którym był zakwaterowany, znajdującego się na czwartym piętrze. Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Policji oraz zespół pogotowia ratunkowego, które przetransportowało funkcjonariusza do szpitala miejskiego. Poszkodowany doznał pęknięcia żebra, wątroby, stłuczenia nerki. W serwisach internetowych pojawiły się informacje o wypadku funkcjonariusza w trakcie szkolenia w ośrodku w K..

/kserokopia pisma – k. 61, kserokopie informacji – k. 66,67/

Pismem z dnia 4.07.2019 r. powód został skreślony z etapu skoszarowanego szkolenia specjalistycznego z powodu naruszenia przepisów regulaminu pobytu na terenie (...) SW w Kaliszu.

/pismo – k. 5 akt postępowania dyscyplinarnego/

W dniu 4.07. 2019 r. zostało wszczęte postępowanie dyscyplinarne w stosunku do powoda.

/postanowienie – akta postępowania dyscyplinarnego – k. 1/

Zostało wszczęte śledztwo przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu w sprawie zaistniałego wypadku, o czyn z art. 151 kk (doprowadzenie namową lub przez udzielenie pomocy do targnięcia się na własne życie). Śledztwo zostało umorzone wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego,

/pismo – k. 13, postanowienie – k. 53 akt postępowania dyscyplinarnego/

Postanowieniem z dnia 19.07.2019 r postępowanie dyscyplinarne zostało zawieszono w związku ze zwolnieniem lekarskim powoda.

/postanowienie – k. 25 akt postępowania dyscyplinarnego/

Pismem z dnia 4.06.2020 r powód wniósł o dobrowolne poddanie się karze. Pozwany nie wyraził zgody na powyższe.

/pismo – k. 15, protokół pisemnych wyjaśnień – k. 82 akt postępowania dyscyplinarnego/

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2020 r postępowanie dyscyplinarne zostało podjęte.

/postanowienie – k. 80 akt postępowania dyscyplinarnego/

Powód przyznał się do zarzucanego czynu, oświadczył, że jego wina jako funkcjonariusza i okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości, był pod wpływem alkoholu, ale było to po godzinach służby i nie było to bezpośrednią przyczyną zdarzenia. Nastąpił nieszczęśliwy wypadek, ponieważ chcąc zamknąć okno w pokoju poślizgnął się na krześle.

/protokół pisemnych wyjaśnień – k. 82 akt postępowania dyscyplinarnego/

Powód wcześniej nie był karany. Otrzymywał pozytywne opinie za okres służby oraz nagrody roczne i uznaniowe. Otrzymał poręczenie z ramienia przewodniczącego Związku Zawodowego (...).

/okoliczność bezsporna, opinie, pisma w przedmiocie nagród – akta osobowe cz. B, pismo k. 92 akt postępowania dyscyplinarnego/

Orzeczeniem nr (...) Dyrektor Aresztu Śledczego w P. z dnia 14 lipca 2020 r o ukaraniu, po dokonaniu analizy i oceny całokształtu okoliczności i materiału dowodowego w postępowaniu dyscyplinarnym przeciwko P. K., obwinionemu o to, że:

W dniu 1 lipca 2019 r st. K. P. K., starszy strażnik p.o. oddziałowego działu ochrony Aresztu Śledczego w P. będąc uczestnikiem szkolenia specjalistycznego oddziałowych działu ochrony (etap skoszarowany) organizowanego w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej w K. spożywał na terenie ośrodka alkohol i pozostawał pod jego wpływem. Swym postępowaniem funkcjonariusz nie dopełnił obowiązków określonych w art. 157 ust. 1 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW w zakresie:

- a) Postępowania zgodnie ze ślubowaniem według rotacji określonej w art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW
- b) Przestrzegania przepisów prawa tj. art. 14 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.10.1982 r o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi
- c) Przestrzegania przepisów wydanych na podstawie ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW, w szczególności naruszenia przepisów § 1,5,19 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora generalnego SW z dnia 18.10.2010 r w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników SW oraz § 4 ust. 1 pkt. 2 zarządzenia nr (...) komendanta Centralnego Ośrodka (...) Służby Więziennej w K. z dnia 25.08.2011 r w sprawie regulaminu pobytu funkcjonariuszy i pracowników SW w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej w K., co stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na popełnieniu czynu sprzecznego ze złożonym ślubowaniem i podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 230 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW,

orzekł o uznaniu P. K., za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i na podstawie art. 232 pkt.7 ustawy o SW wymierzono mu karę dyscyplinarną wydalenia ze służby.

W uzasadnieniu wskazano, m.in., że powód, będąc uczestnikiem szkolenia spożywał alkohol i pozostawał pod jego wpływem w (...) w K., postąpił tak z własnej inicjatywy, zdając sobie sprawę ze specyfiki funkcjonowania ośrodków szkolenia SW i ciężącego na nim obowiązku pozostawania w trzeźwości na ich terenie. Funkcjonariusz doznał znacznego uszczerbku na zdrowiu i przez wiele miesięcy pozostawał niezdolny do służby. Informacja dotarła do mediów, co niewątpliwie miało i nadal ma negatywny wpływ na dobre imię SW. Ze względu na typowe, powszechne znane skutki spożycia alkoholu, takie jak m.in. upośledzona zdolność do oceny sytuacji oraz zaburzenia równowagi, uzasadnione jest twierdzenie, że obie okoliczności pozostają w oczywistej zależności przyczynowo – skutkowej, w szczególności mając na względzie wynik badania krwi, w której stwierdzono wysokie stężenie alkoholu etylowego, 2, 27 promila. Stąd też uwzględniając przesłankę skutku, zdarzenie będące przedmiotem postępowania należało ocenić jako kwalifikowaną formę naruszenia dyscypliny służbowej. Za zastosowaniem najcięższej formy odpowiedzialności przemawiają fakt pełnej premedytacji, a także poważne skutki przewinienia, w tym nie tylko zdrowotne, ale również wizerunkowe. Nie stwierdzono takich przesłanek łagodzących wymiar kary, które stanowiłyby adekwatną przeciwwagę dla ciężaru gatunkowego popełnionego przewinienia.

/orzeczenie – k. 102 akt postępowania dyscyplinarnego/

Powód wniósł odwołanie od powyższego orzeczenia, podnosząc błąd w ustaleniach faktycznych polegających na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, a to pominięcie okoliczności powrotu do służby i pełnienie obowiązków w sposób prawidłowy, potwierdzający pełną przydatność do pełnionego zawodu oraz prawidłowej postawy moralnej i zawodowej, nieuwzględnienie licznych okoliczności łagodzących, pominięcie okoliczności, iż do zdarzenia doszło w czasie po pełnieniu służby, w czasie wolnym oraz bez związku z czynnościami służbowymi, bez udziału osób trzecich, w konsekwencji zaś rażąca niewspółmierność kary wydalenia ze służby, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że czyn obwinionego był popełniony po służbie, posiada nieposzlakowaną opinię, wielokrotnie nagradzany, osobiście odczuł skutki zdarzenia, deklaruje chęć poprawy, wnioskował o dobrowolne poddanie się karze. Wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności zajmowanym stanowisku służbowym, ewentualnie o orzeczenie kary łagodniejszej.

/odwołanie – k. 13/

Orzeczeniem nr (...) wydanym w postępowaniu odwoławczym Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej w Ł. z dnia 16.09.2020 r po rozpoznaniu odwołania obwinionego P. K. od orzeczenia Dyrektora Aresztu Śledczego w P. nr (...) z dnia 14.07.2020 r o ukaraniu obwinionego karą dyscyplinarną wydalenia ze Służby Więziennej, obwinionemu o to, że:

W dniu 1 lipca 2019 r st. K. P. K., starszy strażnik p.o. oddziałowego działu ochrony Aresztu Śledczego w P. będąc uczestnikiem szkolenia specjalistycznego oddziałowych działu ochrony (etap skoszarowany)organizowanego w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej w K. spożywał na terenie ośrodka alkohol i pozostawał pod jego wpływem. Powyższy czyn naruszył dyscyplinę służbową oraz dobre imię Służby Więziennej. Swoim postępowaniem funkcjonariusz nie dopełnił obowiązków określonych w art. 157 ust. 1 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW w zakresie:

- d) Postępowania zgodnie ze ślubowaniem według roty określonej w art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW
- e) Przestrzegania przepisów prawa tj. art. 14 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.10.1982 r o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi
- f) Przestrzegania przepisów wydanych na podstawie ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW, w szczególności naruszenia przepisów § 1,5,19 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora generalnego SW z dnia 18.10.2010 r w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników SW oraz § 4 ust. 1 pkt. 2 zarządzenia nr (...) komendanta Centralnego Ośrodka (...) Służby Więziennej w K. z dnia 25.08.2011 r w sprawie regulaminu pobytu funkcjonariuszy i pracowników SW w Centralnym Ośrodku Szkolenia Służby Więziennej w K., co stanowi przewinienie dyscyplinarne polegające na

popelnieniu czynu sprzecznego ze złożonym ślubowaniem i podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej na podstawie art. 230 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9.04.2010 r o SW,

orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia.

W uzasadnieniu podniósł, m.in. że przełożony dyscyplinarny zebrał wszystkie dowody i okoliczności, mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, nadto miał prawo poddać w wątpliwość dalsze pełnienie służby przez obwinionego zgodnie z przepisami i złożonym ślubowaniem, pomimo powrotu do służby, oraz współpracy z organami i przełożonym dyscyplinarnym, brak podstaw do przyjęcia licznych przesłanek łagodzących, w szczególności, że P. K. w sposób świadomy, umyślny złamał zakaz spożywania alkoholu, odbiór społeczny zdarzenia kompromitował służbę oraz stygmatyzował funkcjonariuszy, obwiniony pozostawał do dyspozycji komendanta i podlegał regulaminowi ośrodka, który zabraniał wnoszenia, spożywania i pozostawiania pod wpływem alkoholu na terenie ośrodka. Dyrektor uznał, iż wymierzona kara jest adekwatna do popełnionego, udowodnionego przewinienia dyscyplinarnego. Podkreślił, że stosunek służbowy funkcjonariusza SW należy do szczególnej grupy stosunków prawnych regulujących służbę funkcjonariuszy zmilitaryzowanych, gdzie na funkcjonariuszy nakładane są obowiązki związane z realizacją szczególnych zadań związanych z ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego. Nieakceptowalna jest sytuacja, w której funkcjonariusz pozostając w delegacji służbowej wprowadza się w stan upojenia alkoholowego, nie tylko eliminującego go z dyspozycyjności, ale w stopniu zagrażającym jego zdrowiu i życiu. Wypadek, który miał miejsce w następstwie świadomego złamania przez obwinionego regulaminu Ośrodka, naraził SW na poważną szkodę wizerunkową oraz zakłócenie porządku i bezpieczeństwa w tej jednostce organizacyjnej. Okoliczności i przyczyny zdarzenia miały i nadal mogą mieć negatywny wpływ na stosunek osób przebywających w warunkach izolacji penitencjarnej do funkcjonariuszy, szczególnie w aspekcie pracy psychokreacyjnej z zakresu przeciwdziałania uzależnieniom. Przełożony trafnie wyważył wymiar kary biorąc pod uwagę przedstawione aspekty, które w zupełności pozbawiają obwinionego rękami niezbędnej do wykonywania obowiązków funkcjonariusza publicznego, nadto zwracając uwagę na brak ustawowych przesłanek mogących złagodzić wymiar kary, w szczególności umyślność popełnienia czynu przy znanym funkcjonariuszom SW zakazie spożywania alkoholu na terenie (...) w K. oraz powszechnie znanym negatywnym wpływie alkoholu na zachowanie człowieka.

/kserokopia orzeczenia – k. 9-12/

Współpracownicy powoda nie słyszeli o innych przypadkach wydalenia ze służby w związku ze spożywaniem alkoholu na szkoleniu.

/ zeznania świadka J. C. – 00:22;09, zeznania świadka D. K. 00:38:00 - e – prot.. Z dnia 12.03.21 r 00: 02:45 /

Rozkazem personalnym z dnia 16.09.2020 r stwierdzono wygaśnięcie stosunku służbowego na podstawie art. 97 ust. 1 pkt. 2 ustawy o SW.

/pismo – k. 9 akt osobowych/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 157 ut. 1 ustawy z dnia 9.04.2010 r o Służbie Więziennej /Dz.U.2020 poz. 848 t.j.) funkcjonariusz jest obowiązany postępować zgodnie ze złożonym ślubowaniem oraz przestrzegać przepisów prawa, w szczególności niniejszej ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy podejmując służbę, funkcjonariusz składa pisemne ślubowanie według następującej roty:

"Ja, obywatel Rzeczypospolitej Polskiej, wstępując do Służby Więziennej, ślubuję uroczyście: rzetelnie wykonywać powierzone mi zadania funkcjonariusza tej (...) i polecenia przełożonych, przestrzegając Konstytucji Rzeczypospolitej

Polskiej i wszystkich przepisów prawa, jak również tajemnic związanych ze służbą, a także zasad etyki zawodowej, ze szczególnym uwzględnieniem poszanowania godności ludzkiej oraz z dbałością o dobre imię służby."

Zgodnie z art. 14 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 26.10.1982 r o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałania alkoholizmowi /Dz.U.2019.2277 t.j./zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie zakładów pracy oraz miejsc zbiorowego żywienia pracowników.

Zgodnie z § 5 regulaminu nr 1/2010 Dyrektora Generalnego SW z dnia 18.10.2010 r w sprawie etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników SW (dostępny na edu.cossw.pl) funkcjonariusz zarówno w służbie jak i poza służbą powinien zachowywać się w sposób praworządny, odpowiadający godności funkcjonariusza publicznego, unikać zachowań i sytuacji, które mogą godzić w dobre imię Służby Więziennej (...), dbać o jej społeczny wizerunek, podejmując działania służące budowania zaufania do niej.

Zgodnie z art. 230 ust. 1, 2 i 4 tej ustawy funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej lub za czyny sprzeczne ze złożonym ślubowaniem, naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn funkcjonariusza popełniony umyślnie lub nieumyślnie polegający na naruszeniu dobrego imienia służby lub na przekroczeniu uprawnień lub niewykonaniu obowiązków wynikających z przepisów prawa lub rozkazów i poleceń wydanych przez przełożonych. Czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa, wykroczenia, przestępstwa skarbowego, wykroczenia skarbowego podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej lub karnej skarbowej.

Przepis art. 230 ust. 3 wymienia przykładowe przewinienia dyscyplinarne, mające skutkować wszczęciem postępowania dyscyplinarnego. Katalog tych przewinień jest otwarty. W ust. 3 pkt 7 tego przepisu wymieniono stawienie się do służby w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka oraz spożywanie alkoholu lub podobnie działającego środka w czasie służby.

Powód podnosił, iż do zdarzenia doszło w czasie wolnym na szkoleniu. Należy jednak wskazać, że powód przebywał na szkoleniu, była to delegacja, był skoszarowany, zatem pozostawał do dyspozycji komendanta przez cały okres szkolenia, a na terenie ośrodka obowiązywał regulamin. Nadto funkcjonariusze Służby Więziennej są w służbie niezależnie od tego, czy aktualnie wykonują obowiązki służbowe, czy też nie. Nadto funkcjonariusz zarówno na służbie jak i po powinien zachowywać się w sposób praworządny, odpowiadający godności funkcjonariusza publicznego, unikać zachowań i sytuacji, które mogą godzić w dobre imię Służby Więziennej, dbać o jej społeczny wizerunek.

Zgodnie z art. 232 ustawy, karami dyscyplinarnymi są:

- 1) nagana;
- 2) ostrzeżenie o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym;
- 3) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby w Służbie Więziennej;
- 4) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe;
- 5) obniżenie stopnia;
- 6) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe wraz z obniżeniem stopnia;
- 7) wydalenie ze służby.

Natomiast art. 239 ust. 1 ustawy stanowi, że wymierzona kara powinna być współmierna do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego i stopnia zawinienia, w szczególności powinna uwzględniać okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, jego skutki, w tym następstwa dla służby, rodzaj i stopień naruszenia ciężących

na obwinionym obowiązków, pobudki działania, zachowanie obwinionego przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i po jego popełnieniu oraz dotychczasowy przebieg służby.

Przepisy art. 239 ust. 2 i 3 ustawy wskazują, że na zaostrzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) działanie z pobudek i motywów zasługujących na szczególne potępienie albo w stanie po użyciu alkoholu lub innego podobnie działającego środka;
- 2) popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez funkcjonariusza przed zatarciem wymierzonej mu kary dyscyplinarnej;
- 3) poważne skutki przewinienia dyscyplinarnego, zwłaszcza istotne zakłócenie realizacji zadań Służby Więziennej lub naruszenie dobrego imienia Służby Więziennej;
- 4) działanie w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) nieumyślność jego popełnienia;
- 2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie jego skutków;
- 3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;
- 4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego

W myśl art. 239 ust. 2 i 3 ustawy z 2010 r. o Służbie Więziennej przełożony dyscyplinarny, który dokonał wyboru sankcji, przed jej ostatecznym zastosowaniem ma obowiązek uwzględnić wszystkie okoliczności enumeratywnie wymienione wpływające na zaostrzenie wymiaru kary, jak też i na złagodzenie wymiaru kary. W tym celu nie jest wystarczające ogólne przepisanie sformułowań ustawowych. Przełożony dyscyplinarny ma obowiązek w treści orzeczenia, w części zawierającej uzasadnienie prawne odnieść się do wszystkich przesłanek zwartych w czterech punktach art. 239 ust. 2, przez podporządkowanie dokonanych ustaleń pod treść norm prawnych, a następnie określić, które z nich wpływają na zaostrzenie wymiaru kary; z drugiej strony analogicznie ma obowiązek odnieść się do przesłanek zwartych w czterech punktach art. 239 ust. 3 i jednoznacznie wskazać, które z nich wpływają na złagodzenie kary./Wyrok Sądu Apelacyjnego w S. dnia 13 czerwca 2018 r. III APa 2/18/

Podnieść należy, że z powyższych przepisów nie wynika, za jakie przewinienia służbowe wymierza się dany środek. Kara wydalenia ze służby jest najsurowszą z kar, która może być orzeczona za przewinienie dyscyplinarne o znacznym stopniu szkodliwości, co jest równoznaczne z uznaniem, że funkcjonariusz nie powinien pełnić służby w Służbie Więziennej.

W ramach odwołania od zapadłego orzeczenia, na podstawie art. 263 cytowanej ustawy o SW, sąd pracy bada prawidłowość rozstrzygnięcia dyscyplinarnego.

W niniejszej sprawie istotą sporu było ustalenie, czy zastosowana wobec powoda kara dyscyplinarna wydalenia ze służby była adekwatna do stopnia naruszenia przez powoda dyscypliny służby. Innych okoliczności wpływających na prawidłowość orzeczenia, powód nie podnosił. Powód nie negował przebiegu zdarzenia, podnosił jedynie, że zastosowana w stosunku do powoda kara za to przewinienie dyscyplinarne była niewspółmierna do popełnionego przewinienia i nie uwzględniała w dostatecznym stopniu przebiegu jego nienagannej służby, pozytywnej opinii służbowej, przyznania się do winy i wyrażenia gotowości dobrowolnego poddania się karze. Powód nie negował swojej winy umyślnej. Okoliczność winy powoda była w sprawie bezsporna.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowody, w tym zwłaszcza dowody przedstawione przez stronę pozwaną, w pełni uzasadniają rodzaj wymierzonej powodowi kary dyscyplinarnej. Pozwany przedstawił materiał dowodowy w postaci dokumentów z akt postępowania dyscyplinarnego oraz akt osobowych powoda, na podstawie których Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie, które to dowody pozwoliły na ustalenie, że stopień naruszenia przepisów w pełni uzasadniał dyscyplinarne wydalenie powoda ze służby.

W ocenie Sądu wymierzenie tej kary poprzedzone zostało prawidłową analizą materiału dowodowego, a zarzuty powoda są nieuzasadnione. Przełożony dyscyplinarny zastosował wszystkie kryteria wymiaru kary. Ustalono bowiem, że powód, będąc uczestnikiem skoszarowanego szkolenia spożywał alkohol i pozostawał pod jego wpływem, postąpił tak z własnej inicjatywy, zdając sobie sprawę ze specyfiki funkcjonowania ośrodków szkolenia SW i ciężącego na nim obowiązku pozostawania w trzeźwości na ich terenie. Wbrew regulaminowi, a także ustawie o wychowaniu w trzeźwości (...) wniósł alkohol na teren ośrodka. Powód doznał uszczerbku na zdrowiu i przez wiele miesięcy pozostawał niezdolny do służby. Informacja dotarła do mediów. Powód podnosił, że z informacji tych nie wynika spożywanie alkoholu. Należy mieć na uwadze jednak to, że o stanie powoda i okolicznościach zdarzenia wiedziało wiele osób – funkcjonariusze policji, pracownicy pogotowia czy szpitala, do którego trafił powód po wypadku, co miało wpływ na wizerunek SW. Toczyło się także śledztwo. Słusznie podkreślił przełożony dyscyplinarny, że stosunek służbowy funkcjonariusza SW należy do szczególnej grupy stosunków prawnych regulujących służbę funkcjonariuszy zmilitaryzowanych, gdzie na funkcjonariuszy nakładane są obowiązki związane z realizacją szczególnych zadań związanych z ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego, co potwierdził zakres zadań wykonywanych przez powoda, wymagających szczególnej predyspozycji psychiczno – fizycznej. Powód zaś w czasie delegacji służbowej wprowadził się w stan upojenia alkoholowego, co przesądziło o braku dyspozycyjności, a w konsekwencji doprowadziło to do wypadku i uszczerbku na zdrowiu. Wypadek był skutkiem świadomego złamania regulaminu Ośrodka. Przez to wszystko powód naraził SW na szkodę wizerunkową oraz zakłócenie porządku i bezpieczeństwa w tej jednostce organizacyjnej. Zdarzenie wymagało interwencji policji, pogotowia, a nawet prokuratury. Przyjęto słusznie brak ustawowych przesłanek mogących złagodzić wymiar kary, w szczególności z uwagi na umyślność popełnienia czynu, a także duże doświadczenie zawodowe powoda.

Pomimo, iż powód w trakcie służby pozyskał pozytywną opinię służbową i miał do chwili zdarzenia nienaganny przebieg służby, to nie bez znaczenia pozostaje stopień naruszenia przepisów prawa przez powoda w dniu zdarzenia. Wymierzenie kary wydalenia ze służby - w ocenie Sądu - było współmierne do popełnionych przewinień dyscyplinarnych i stopnia zawinienia. Swoim postępowaniem powód naruszył dobre imię służby więziennej, a zastosowana wobec niego kara uwzględniała wszystkie okoliczności tj. skutki i następstwa dla służby, pobudki działania, zachowanie obwinionego oraz dotychczasowy przebieg służby.

Powód jako funkcjonariusz Służby Więziennej, powinien m.in., przestrzegać zasad etyki zawodowej, ze szczególnym uwzględnieniem poszanowania godności ludzkiej oraz z dbałością o dobre imię służby (art. 41 ust. 1 ustawy). Tym obowiązkom powód nie podolał, a sposób naruszenia przez powoda tych obowiązków, w pełni uzasadniał zastosowaną wobec niego karę. Powód swoim zachowaniem z całą pewnością naruszył obowiązki wynikające z regulaminu Dyrektora Generalnego Służby Więziennej z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad etyki zawodowej funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej, i to w sposób rażący z winy umyślnej.

Argumenty powoda co do tego, że inni funkcjonariusze także spożywali alkohol pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie, z uwagi na to, że w ocenie Sądu naruszenie dyscypliny przez innych nie usprawiedliwia zachowania powoda.

Podnoszone okoliczności dotyczące niesprawiedliwości w potraktowaniu powoda przez ww. organa w stosunku do kar dyscyplinarnych wymierzanych innym funkcjonariuszom, należy podnieść, że każda ze spraw ma charakter indywidualny, a powód nie przedstawił konkretnych postępowań, w których zostały wydane odmienne rozstrzygnięcia. Nadto okoliczności dotyczące nierównego traktowania mogą być przedmiotem innego postępowania.

W ocenie Sądu zatem zarzuty powoda o niewspółmierności kary stanowią wyłącznie nieuzasadnioną polemikę z treścią zaskarżonego orzeczenia.

Reasumując, zawinione zachowanie powoda w dniu zdarzenia powoduje, że nie daje on rękojmi prawidłowego pełnienia służby i nie ma na to wpływu dotychczasowy przebieg służby, pozytywna opinia służbowa, jak również przyznanie się do winy i wyrażenie woli dobrowolnemu poddaniu się karze. Zatem cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zdaniem Sądu, wskazuje, że rodzaj wymierzonej kary jest współmierny do popełnionego przewinienia i stopnia zawinienia oraz uwzględniał wszystkie okoliczności sprawy.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sądu Okręgowy na podstawie art. 263 ustawy o Służbie Więziennej, Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2018 r. poz. 265).